RECHTSPRAAK

Werkgeefster, die na ziekmelding van werknemer geen bedrijfsarts inschakelde, kan het ontbreken van een deskundigenverklaring niet aan werknemer tegenwerpen. Toewijzing loonvordering; onvoldoende onderbouwde min-uren mogen niet worden verrekend.

Feiten

Werknemer is per 1 september 2025 in dienst getreden bij werkgeefster, een restaurant dat wordt geëxploiteerd als vennootschap onder firma, in de functie van chef-kok. De arbeidsovereenkomst is aangegaan voor bepaalde tijd en daarop is de cao Horeca van toepassing. Op grond van deze cao heeft werknemer tijdens het eerste ziektejaar recht op 95% van zijn loon. In december 2025 heeft werknemer de arbeidsovereenkomst opgezegd tegen 31 januari 2026. Op 8 januari 2026 heeft hij zich ziekgemeld, waarbij hij aangaf dat zijn opzegging van kracht bleef en dat hij bereid was zijn klachten met de bedrijfsarts te bespreken. Werkgeefster heeft geen bedrijfsarts ingeschakeld omdat werknemer al had opgezegd. Zij meent dat werknemer zijn werkzaamheden onvoldoende heeft uitgevoerd en min-uren heeft gemaakt. Werkgeefster heeft daarom een deel van het loon over januari 2026 ingehouden. Ondanks herhaalde sommaties heeft werkgeefster slechts een beperkt bedrag betaald. Werknemer vordert betaling van het achterstallige loon, vermeerderd met vakantietoeslag, wettelijke verhoging, wettelijke rente en kosten. Daarnaast vordert hij verstrekking van loonstroken en een correcte eindafrekening, op straffe van een dwangsom.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. In beginsel moet een werknemer bij een loonvordering wegens ziekte een deskundigenverklaring overleggen. Dit is anders wanneer dit redelijkerwijs niet van hem kan worden gevergd. Die uitzondering doet zich hier voor. Werkgeefster heeft er zelf voor gekozen geen bedrijfsarts in te schakelen, zodat niet is vastgesteld of werknemer daadwerkelijk arbeidsongeschikt was. Haar betwisting van de arbeidsongeschiktheid is bovendien niet onderbouwd. Het ontbreken van een deskundigenverklaring kan daarom niet aan werknemer worden tegengeworpen. De kantonrechter gaat ervan uit dat werknemer ziek was en recht had op loondoorbetaling. Ook het beroep van werkgeefster op verrekening van min-uren slaagt niet. Zij heeft niet onderbouwd dat zij werknemer heeft opgeroepen deze uren alsnog te werken. Werknemer heeft zich steeds beschikbaar gesteld voor extra werkzaamheden. Dat hij zijn werkzaamheden volgens werkgeefster onvoldoende uitvoerde, betekent niet dat hij heeft geweigerd zijn uren te maken. Niet is gebleken dat het niet verrichten van de overeengekomen arbeid voor rekening van werknemer behoort te komen.

De loonvordering wordt daarom toegewezen. De hoogte van dit loon heeft werkgeefster niet betwist, zodat de kantonrechter uitgaat van de berekening van werknemer. Ook heeft werknemer recht op vakantietoeslag, uitsluitend berekend over het achterstallige loon en niet over de wettelijke verhoging. Omdat werkgeefster het loon te laat heeft betaald, is zij de wettelijke verhoging verschuldigd. Gelet op haar houding ziet de kantonrechter geen aanleiding deze te matigen. De wettelijke rente wordt toegewezen vanaf de contractuele uiterste betaaldatum tot de datum waarover werknemer rente heeft gevorderd. Ook de buitengerechtelijke incassokosten worden toegewezen, omdat voldoende is onderbouwd dat incassowerkzaamheden zijn verricht. Werkgeefster en haar vennoten worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van de verschuldigde bedragen. Werkgeefster heeft geen afzonderlijk verweer gevoerd tegen de gevorderde loonstroken en eindafrekening. Deze vordering wordt dus ook toegewezen. Werkgeefster moet binnen vier weken de ontbrekende loonstroken en een correcte, gespecificeerde eindafrekening verstrekken, op straffe van een dwangsom. Werkgeefster en haar vennoten worden hoofdelijk in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 27-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6810
Zaaknummer: 12191562
Rechters: A.M. van Diggele
Wetsartikelen: 7:629a BW